

EL GAYANO

Bº N.

EL SOL Y LA ESTRELLA DEL FIRMAMENT D'ESPANYA

FOTOGRAVATS A. JOARIZTI

CONSELL DE CENT 289.
BARCELONA

PODER NATURAL

Desarrolleu vostres forces mentals y adquirireu aquet poder sutil que domina no solament la materia sino les mentalitats d'altres persones. Aquet poder es l'herencia que té tot ser humà, pera que, fent bon ús d'ell, pugui adquirir tot lo que en justícia l'hi perteneix.

J. CARRETÉ (Mentalista)

Escudellers, 75, 2.^{on}, 2.ª, escala esq. : Barcelona

DR. M. CAMPS

ESPECIALISTA

Vies urinaries - Enfermetats secretes - Aplicació 606

Mendizábal, 6, 1.er, de 3 a 5

Clínica: Fusteria, 2 y 4, 1.er, de 12 a 1 y de 7 a 9 nit

**! La vellesa es mes horrible
que la mort!**

Se pot arribar a tenir molts anys sense
esser vell, si's pren ab constancia la

Enofosforina Serra

reconstituyent insuperable,
de gust agradabilissim

Vos donará alegría, claretat d'enteni-
ment y vitalitat complerta

Dipòsit general

Centre d'Específics y Aigües minerals

Pelai, 9. — BARCELONA

MUNDIAL PALACE

Concerts Santos tots els dies

Coberts desde pessetes 3'50

Els divendres, bouillabaise

Dissabtes, menú corrent y vegetarià

TURÓ PARK

Obert de 4 tarde a 1 nit, y amenisat per la Banda de Cassadors de Barcelona. Diferents Sports y Atraccions.
Totes les nits a les 11 la célebre

TROUPE DEL CÀUCASO

(Escenes de la vida a « Bohemia »). En breu importantíssims debuts — — Entrada de passeig, 25 cénts.

L'inconstància dels catalans

II

En l'esfera de l'Art. No goso ja a parlar del Teatre Català: la darrera campanya del Sindicat restarà com perenne monument a l'irracional inconstància dels barcelonins.

Descendim un poc y parlem de coupletistes. La Fornarina que ahir fou la més resplendent estrella, avui se veu eclipsada per la Nita-Jo L'hivern passat ha sigut apoteosic per la Raquel Meller; ¿pero qui pot assegurar que no caigui l'hivern vinent en la més negra de les obscuritats?

Ha vingut en Sainati; tot Barcelona ha anat a admirarlo. Si un pobre diable no ha pogut o volgut anarhi, ha sentit de vinticinco boques l'explicació dels arguments, y s'ha vist insultat: ¡«Tu ets ximple de no anarhi a veure; veshi y no siguis ase, que t'en penderàs!» Are, tenim guinyol català, guinyol espanyol, y còmics guinyolescos y dolents per tot arreu.

Dels espectacles, sols un se manté incommovible com l'Unió Catalanista: el Cine. Pero, encare trobarém una explicació que'ns farà comprendre aquesta anomalia, en la varietat continuada de les películes y les atraccions que fa divers l'espectacle cada dos dies. Aquesta prodigiosa varietat que tan s'adiu ab les nostres versatils costums es el secret del èxit del Cine.

Entrem, are, en el camp dels esports, ont hi ha un exemple xocant.

Recordem els elegants inicis del deport ciclista a Barcelona? Els fills de casa bona compraven una lluenta bicicleta y la llufen pels passeigs burgesos, orgullosament. Se vestien d'una manera escaienta, ab unes mitjes escocesas y una gorreta alemanya. Pero, les bicicletes s'abaratiren: ja estaven a l'alcans dels saltataulells que les adquirien a plassos... Pero, s'obriren cases que en llogaven per hores: ja estaven a l'alcans dels trinxeraires. Y, ademés, an el ciclistes se'ls hi deia nyebits. Acorrecuita, els fills de casa bona abandonaren el ciclisme de por de confondres ab la plebs. Cal reconeixer que obraren saviament: de la

plebs no'ls en separa altra cosa que'ls diners, y mentres ningú més que ells podia montar bicicleta, des-tacaven; després, s'haurien confós.

Y es ben trist que hagi passat tal com hem dit. Es ben trist que cap deport arrivi per medi d'una continuada tradició a convertirse en art, que cap deport assoleixi aquesta amable maduresa que alcanza a tot arreu.

Gireu els ulls a la gloriosa Fransa, a la cerebral Alemanya. Es diumenge. El jove matrimoni pren un tandem; davant, conduint, va'l marit, qui du sobre'l manillar, la tendra criatura, fruita primerenca dels amors; darrera l'obediencia muller, joiosa de seguir y ajudar a l'espòs... ¡Vetaquí un deliciós símbol de l'armonia y la col·laboració conjugals!

¡Ah, inconstants compatricis, vosaltres no sabreu mai la benefactora eficacia que pot tenir en la dolsa marxa de la familia, aquest dominical passeig en tandem!

Hem de rectificar

Ens veiem en la lamentable situació de rectificar una nota de la setmana passada. Havíem cregut veure un greu cas d'incompatibilitat dintre la redacció del diari del carrer de Barbara, perque mentres per un costat se dediquen columnes y columnes a tractar dels toros, per altre en la secció telegràfica se titulen tots els solts que tracten de banyes d'aquesta manera: «La fiesta nacional (?)»

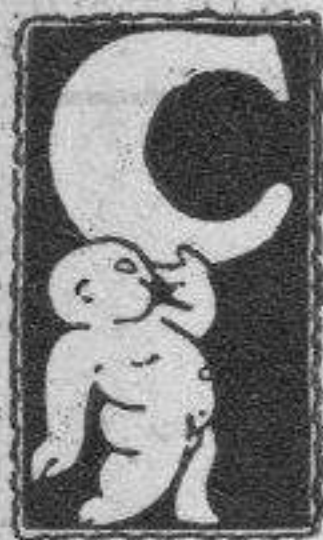
Nosaltres d'aquesta prova de bon gust en feiem autor an en «Paquito», el «simpático Paquito», que li diu algú, no sabem pas per quin motiu. Y ens despenjavem en elogis al jove morotetista y al seu transcendentalisme.

Però, ¡ay, dolor! Ara hem de saber que'l mateix autor del titul sarcàstic es el que escriu les ressenyes taurines de la plassa vella, quan hi ha *corrida* doble.

Al qual doble joc el diari famós per la seva conseqüència política y per allò de la «cajetilla del soldado», queda bé ab tothom, ideal que es el preferit del seu director, Sr. Junoy.

Diàlegs reformístics

El nas del Sr. Moles

CREUME; aquest partit reformista no farà res de bo.

— ¿Vols dir?

— Tal com sona. M'ho sembla per moltes coses; però ara darrerament hi ha un símptoma mortal.

— ¿...?

— El den Moles, home. ¿Que no ho veus que no s'ha fet reformista? Doncs, quan un home de tant bon nas com ell no se n'ha fet, es que no hi ha res a pelar.

— Ja es símptoma això, ja.

— ¿Que si ho es? L'únic, home; no n'hi ha pas d'altre. Quan se fundà el Centre Nacionalista Republicà tothom que hi vegé una mica, digué: «Això anirà lluny». ¿Y sabs per què?

— Tú diràs.

— Doncs perque en Moles y altres, que mai havien estat catalanistes, desseguida s'en feren socis. El seu nas poderós y sapient havia flairat que si allí no's guisava, aviat s'hi podria guisar. Si a darrera hora no's guisà, no es que'ls enganyés el seu certer instint. Es que'ls homes que anaven al davant no saben cuinar, ni deixaren cuinar an ells. Vethoaquí.

— Home, potser tens raó.

— Y està clar que la tinc. Tú fixat en el nas den Moles. Veuràs quin desenrotllo. Es significatiu aquet nas. Entre aquest nas, la boca desmesuradament gran, aquell geste que te al parlar, que s'avensa cap endavant però amb tendència a inclinar-se cap a terra, y aquells gestes tan *sui generis* amb les mans y els dits ganxuts com agafant alguna cosa, l'home recorda una au de presa. Però treuli 'l nas y ja no més sembla un ser vulgar. Perque es el nas el que li dona caràcter, l'orgue que, com que serveix més, més s'ha desenrotllat y dona caràcter a tota la fesomia.

— Es curiós.

— Curiosíssim, però exacte. Fa algun temps que 'l nostre home se donà de baixa del C. N. R. El seu nas ja no percebia allí cap sentor de minestra. Però no s'ha mogut de la U. F. N. R., ni se'n moturà per ara y tant, perque fora d'ella el nas meravellós no flaira res. Per això creume, mentres no vegis que aquest home extraordinari se fa reformista, no pensis res de bo del reformisme. Es que no podrà donar ni cinc cèntims.

La minoria muda

— Però, ¿se pot saber qui son els regidors reformistes? Perque jo 'n sento parlar, però no m'he enterat que n'hi hagi.

— Com havernhi, oficialment no n'hi ha, o, al menos no gosen a dirsen en el Consistori; però fora d'ell, de tant en tant, parlen de la minoria reformista.

— Y ¿qui son aquets senyors?

— No se sab ben bé. N'hi ha que diuen que son en Millàn, en Carcereny y en Ricart. Però altres asseguren que 'l noi Millàn, si no 'l fan quefe, no vol canviar de camisa. Perque sembla que tot això estriba en la quefatura.

— ¡Carai!

— Sí senyor, sí. Son tres regidors muts y insignificants y tots tres volen ser quefes. En Millàn diu que te de ser ell, perque es l'únic amb carrera, encara que a la *La Publicidad* prou els consta que no'n te ni n'ha tingut mai. En Carcereny no sabem què alega, perque no li coneixem cap condició personal, com no sigui usar colls y punys de color, haver tret la rifa, posseir una xacolateria y ser parent de l'amo del Ganyarre. Jo voto per en Ricart, que es el més aixerit dels tres. Figuris que amb aquella cara de bon jan ens ha donat el timo a tots. ¡Es tan tramviari com els altres!

— ¿Què 'm diu ara?

— Sí senyor, sí. Es un distingit fabricant de formes de sabata, però malgrat las concumitancies amb la sabateria, no's pot dir que sigui un sabata.

— Que li donguin, doncs, la quefatura.

— ¡Oh! ja li donarien; però pera ser quefe s'ha de parlar y 'l senyor Ricart, com els dos companys, quan l'escolten més de dues persones, es home a l'aigua. ¡Ni una trista paraula! Y ¿còm vol que proclami l'existencia de la minoria, amb aquest mutisme lamentable?

— Y doncs, ¿còm ho arreglaràn?

— No tindran més remei que demanar al redactor municipal de *La Publicidad* que desde la tribuna de la premsa els fassi 'l discursset. Si no, estem condemnats a la tristesa de no tenir minoria reformista. Y això fora intolerable.

¿A la Meca o a Vichy?

AQUESTS dies es l'actualitat europea en Mulei-Haffid, soldà dimisionari del Marroc, que fa are la temporada de banys a la aristocràtica estació francesa de Vichy.

En Mulei-Haffid es un senyor que ho ha entès. Amb els tres o quatre anys de governar ha fet el seu paquetet y quan la cosa perillava s'ha retirat prudentment. Tan prudentment que ha sabut fer esquitxar als francesos, protectors seus, una rendeta de prop de 400 mil francs anyals.

Veritat que aquesta quantitat pera ell no es gran cosa. Perque ha de mantenir 120 dones, entre propies, agenes, querides oficials, id. extraoficials, etc.

Se compta que'l senyor Haffid, al sortir del Marroc, volia anar a la Meca, a demanar que Alà li perdonés els seus molts pecats. Però que, després de meditarho molt, optà per Vichy, ont hi ha mes dones, mes alegria y mes gatzara.

Nosaltres trobem que va estar molt acertat el senyor Haffid.

DE VUIT EN VUIT

« Mi mando en... Catalunya »

*Ave Maria Purissima
Sin pecado concebida.*

*Santa Bàrbara va pel camp
tota vestida de blanc.
Sant Marc, Santa Creu,
Santa Bàrbara no'ns deixeu.*

¡Senyors, conflicte en porta!
Diuen que a la tardó
tindrém bullit (*hervido*) de debó.
Els pares de la Patria
que'n els escóns s'asseuen del Senat,
tenen a en Canalejas amohinat
per mor d'aquella *breva* (vulgo *figa*)
qu'en diuen Presidencia,
y'l gran Montero Ríos ha deixat
perque *nobles aobliga*.

Diuen que a dret y a tort
su geixen candidats a la tal figa.
¡Oh, generosa sort!
¡Oh, país venturós!
¡Oh gents afortunades
que no hem de rumiar
pera trovar
may, qui vulgui tení
del nacional destí
lès càrregues pesades.

Diu qu'en García Prieto
— (*¡vade retro!*) —
fora un gran candidat
a *dallós*, ben mirat,
y que s'ho mereix molt...
Mes, ¡ay! ¡fatalitat!

Diu que D. Beleriano
— aquell senyor tan nano —
vol la... *breva* per ell.
Es l'únic que li falta
presidir la Cambra alta
avans de presidir tot un Concell.

Y ¡no sabèu qué alega
D. Beleriano com un mèrit gran?

EL NEGOCI DE BAXA

Noia, aixó está perdut... Abans fent un rellotje'n tenies per una setmana; y ara sent extra-prims en fas un y no'n tens per un día.

El seu treball constant
el seu esforç gegant,
el seu gran ull (ull clínic),
demostrat constantment
de modo contundent
desde que'l varen portar a Catalunya.

¡Ay, ay, D. Beleriano,
no me haga ustet risir!
Ombre, ombre, ¡y qué ha etcho
desde que va venir?

*Hacer la competencia al recader
de S. Quintín y a n'el vapor de Palma?*
*¡Esto sí que es valer
y sí que es tener alma!*

Ja tenia rahó la meva mama:
quien no llora no mama.

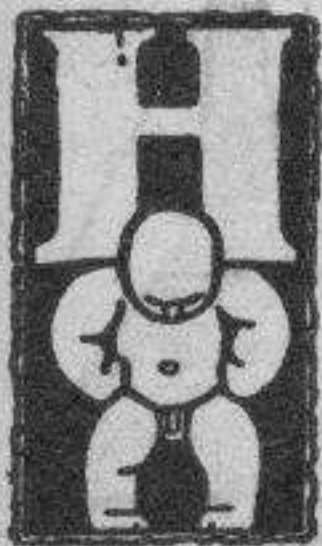
*Santa Bàrbara va pel camp
tota vestida de blanc.
Sant Marc, Santa Creu
Santa Bàrbara no'ns deixeu.*

¡Pim! ¡Pum! ¡Pom!
¡Boom! ¡Borrobóm!

EL GALL DE LA PASSIÓ

Gloses rurals

La familia Moll, lloga casa

A vingut aquesta família a cercar una casa pera passar el trocet d'estiu que queda. La Sra. Marieta fins ara ha estat duptant si li seria bò o perjudicial, sortir una temporada a fora. Les darreres plujes l'han decidida; aixís no trovarà pols; la pols es una cosa que la Sra. Marieta no tolera.

La Sra. Marieta es alta y grassa, però no adiposa; la seva carn es abundant y a l'ensemps forta, atapaída; us allarga la mà, encaixeu y talment, talment us feu l'ilusió d'estrenyer tot un pernill. El marit es llarc y silenciós. Te dos fills d'una gran precocitat corporal; duen devantalets y barret de mariner y fan el mateix efecte que'l nens del teatre que son homes fets y drets. En un mot, la familia Moll es una gran familia; si algún día 's retrata en grupu se confondrà amb una vista de les Piràmides d'Egipte.

Ademés, encara que sembli extrany, aquesta familia tan gran, es exageradament minuciosa y detallista. Un pagès que li ha fet algunes feines, m'ho deia en una frase que posarè ab un eufemisme: ¡aquesta familia està carregada de... pussetes! Y, es això, exactament.

¡Avans no llogaren la casa, en feren de ceremonies! el marit que ara marxa silenciós y fantàstic com un pal telegràfic animat, aleshores va parlar sentenciosament, va preguntar més que una doctrina.

— Escolti, aquesta casa deu estar molt ventejada.

— Ah, sí senyor... Una mica. Ja veurà, com totes les cases que son als quatre vents.

— ¿A quina altura som sobre 'l nivell del mar?

— Crec... vaig sentir a dir, que a 200 metres.

— Doncs, l'han enganyat. El meu baròmetre no 'n marca més que 198... y li adverteixo que es dels millors baròmetres que corren... ¿Y l'aigua es de pou o de mina?

— De pou, però es molt bona. De totes les cases en venen a cercar pera beure.

— ¿Es alcalina, àcida, bicarbonatada, ferrosa, sulfurosa?

— Ai, senyor, tot això si que no li sabríà dir.

— Y la llet. ¿Com estàn de llet per quí?

— Bé. A càn Panxa-seca tenen sis vaques y crec que 'ls en hi podran fer uns quants porrons.

— ¿Ja es bona llet?

— Aquí tothom la pren per bona... Miri: ara se l'han de llensar als tocinos de tanta que 'ls en sobra.

— Bé. Ja ho sabrem si es bona o dolenta. Precisament duré uns aparells que analisen la densitat, l'albumina, la mantega...

— Vèu, de mantega, sí que n'hi ha a la llet de Càn Panxa-seca... També 'n fan formatje...

— Y aquets matelassos son de llana o de crin?

— De llana, senyor.

— Y no més n'hi ha un en cada llit. Marieta: ja sabs que tú y jo no podem dormir ab un sol matelàs.

El llogater s'els mira, ho comprèn y mitgriu.

— ¿Si vostès els volguessin dur?

— ¿De mosques, que n'hi han gaires?

— Ja veurà, això depèn... Si 's viu molt aprop del bestiar, sí que n'hi ha, que fins un hom se les trova

a l'escudella... Are, en una casa de senyors, ja s'esquiven millor.

— Marieta: si venim hem de dur papers mata mosques, mosquiteres, tapadores de filferro, una persiana pera cada finestra... Apunta, apunta... ¿Que també tenen el vici de regar ab femta en aquest poble?...

— Sí, senyor, una mica.

— ¿Y cada quan buiden els dipòsits d'aquesta casa?...

— Ah, senyor, això depèn de vostès...

TYTIRUS

Y la «Lliga», ¿què?

TROBÉM un amic nostre que es, encara, de la «Lliga». Diem encara perque està a punt de sortirsen.

L'amic ens parla de lo de la reversió del tramvies, que constitueix en ell una obsessió.

— Y doncs, ¿qué pensa fer la «Lliga» amb aqueix ridícol Sr. Carreras, que votà pels tramvies, y segons diuen, per les meteixes radons dels altres?

— No me'n parlis, home. Hi ha gran maror, encara. Però com que en Cambó es advocat dels tramvies...

— Però això es intolerable. ¿Com gosaran parlar de moralitat y d'amor a la ciutat, després?

— Tot lo que vulguis. Però hi ha en Cambó per mitg. Ell volia que tots votessin la reversió y prou s'aconseguí ab que no més el cregués un, que sabé unir la seva conveniencia ab el seu cambonisme.

— Però, y'ls altres, ¿que no protesten?

— Prou. Però, fora den Nualart ningú te fibra ni energia Y ja sabs que en Nualart no es pas lliguer, sino independent. Però, esperat, que'ls en vindrà una que no's la pensen. Si no's canvia de conducta en això, estém disposats a cridar molt y a fer saber que a la «Lliga» hi ha entrat la corrupció y que, com al lerrouxisme, els capitostos l'amparen y la fomenten.

Don «Nuño» Miró y Trepapat

Aquell que no conguí an en Laureà Miró, se l'imaginarà com un perfecte soci comanditari de la « Societat Anònima de Construccions », avans « Miró Trepapat y C.^a », ab la cara rasurada, ab la clenxa al mitg y l'aplom dels xicotets que tenen la responsabilitat de fer creixer els dividendos de la Casa. En Miró y Trepapat (Don Laureano) va neixer home de negocis, però ni'n te la pinta ni la vocació. An ell l'ànima se li en va als temps heròichs de capa a l'espatlla, espasa al costat y pistoles a la cintura. Per ell la « Companyia Anònima de Construccions » seria una companyia de soldats y ell el capità. Com que tot això no pot esser, l'home se consola sent de orador revolucionari, duelista futur y comandant de reformistes.

Com que no pot manar, crida; com que no va a la guerra, ni hi han cada dos per tres barricades, tira al blanc a casa seva; y no poguent anar al devant de « la gran armèe » de la « U. F. N. R. », se conforma ab fer de cabo dels quatre soldats melquiadistes que van sent l'instrucció pels districtes de Barcelona. Es clar que en Miró no fa més que un petit soroll, com les seves petites pistoles de saló, però ne fa, y tant jove y tant prim, ja te més fama que en Moles y que D. Josep Zulueta, encare que en Moles, si no te tanta fama, al menys el coneixen més.

Els radicals tenen als joves barbres, els carlins al requeté, la Lliga an en Pagès y Rueda y als seus de l'« Orfeó ». L'esquerra catalana — y ara 'l reformisme — d'home valent no tenia més que an en Miró. Ell era jove barbre y requeté en una pessa. Desafiaba en els mitins, desafiaba en el Congrés. desafiaba en el carrer, com un d'aquells mosqueters de Mr. de Troupille, descrits per en Dumas, y si hagués tingut nas groixut y musa, hauria estat successor de Quevedo y de Cyrano.

Avans de arribar a lloc en Miró, hi arriben les seves pistoles Tots confiavem en elles, quan la Solidaritat. El bons solidaris, plens de fe en la punteria d'en Miró, se contaven les seves proeses: « De deu trets, n'encerta nou. » « Una vegada va posar un nou d'oros a trenta passos y ipim! ipam! ipum! nou bules en els nou oros. » Si gosaven a dir alguna cosa en Manolo Bueno y l'Armiñán o D. Clodoaldo, Catalunya dispararia per les pistoles del joventíssim diputat y serien famosos els duels dels patriotes catalans, com ho foren els dels patriotes polonesos.

No va passar res. En Cambó recomanaba prudencia sempre y feu de « Curro Meloja », ab un èxit que estranyà a la mateixa empresa regionalista. No més una vegada — ¡oh! tothom va tremolar — en Cirici Ventalló, el bolero major del regne, va contar en El Diluvió unes coses íntimes que si posaven en bon lloc an en Miró, com a solter, que no tenia necessitat de les pastilles Hércules, el comprometien una mica com a xicot de moral. En Miró no dubtà gens ni mica. Cap a Madrid s'ha dit, y a l'arribarhi, padrins, pistoles, camp de « Don Nuño », dues bales y a casa, després de deixar an el pobre Cirici ab una bala al front pera que no torni a pensar conyes, y una altra a la ma pera que no les escrigui. Allò se va arreglar ab una acta.

Més tard, quan la discussió en el parlament de la qüestió de les aigües, l'Emilià Iglesias y en Miró s'insultaren. Pobre Emiliano, diguerem, se va salvar de lo del juliol, pero lo que es d'aquesta... Y se va salvar. Se reuniren els padrins y acta. Encare quedava una qüestió pendent ab el director d'El Radical. Se feu una segona acta. A l'endemà, en Miró seguita tirant al blanc.

Y es que en això d'anar a trets, el Destí sempre li ha fet la guita. Quan la setmana tràgica, se reuniren a can Vallés, naturalment, els diputats de l'esquerra. Tant sols dos homes posaren el cor a l'altura d'aquelles jornades: en Jaume Carner y, hi ha que confesarho, en Miró. Se sentien trets per tot arreu cremaben els convents, l'insurrecció encara era una revolta armada y no pas un saqueig. En Carner estava disposat a marxar al Vendrell a organitzar la revolta. En Miró se volia jugar la vida. Ens hi va 'l cap — deia en Salvatella. — Els prudents triomfaren. En Miró va perdre la votació y altre volta 'l Destí se negà a fer d'ell un héroe.

Per lo demés, un bon xicot, aquest Miró. Tant aviat es federal, com de l'Unió Republicana, are lerruxista y solidari després, federal-nacionalista y de la marxa de Cádiz. Ni

s'enten ni l'entenen. Actualment fa de cap de la petita colla reformista. Però es noble, dona la cara, ho diu a crits. No sembla coreano. Ja s'en cuidaran en Junoy y en Moles de segarli l'herba.

Ab les pistoles, les seves ermilles fantàstiques, els discursos fogosos y la mania de parlar castellà, no podrà esser nacionalista. Ha nascut pera anar per Madrid ab jaqué y barrret de copa, suscrivint de tant en tant una acta y dient a D. Melquiades: « Me'n vaig a Catalunya a fer que l'esquerra se fassi reformista ». Y arribar aquí y res, ni quatre gats. Y encare ab un senyor Condom.

El diable predicador

UBLICA en *El Liberal*, de Madrid, unes cròniques barcelonines, don Adof Marsillach, conegut també per *El Maleta Indulgencias*, *Pseudónimo* y *Ugolino*. Aqueixes cròniques el diari madrileny les posa sempre a segona plana y les compón ab un tipu de lletra menut.

En una de les seves darreres cròniques, en Marsillach s'ocupa de les violències de llenguatge en la premsa barcelonina. Seguint la seva deriva, de la qual la poc famosa *Ciudad andrquica* es la manifestació àlgida, el decadent periodista denigra terriblement a Barcelona. Llegint la seva crònica se diria que no hi ha al món més que la premsa barcelonina pera escriure violentament.

Com si el *Maleta* mai hagués trencat cap plat en aquest punt, l'home's plany compungidament de les males paraules y de les injurietes personals que en els periòdics d'aquí s'usen. Però ¿qué no s'en recorda que ell, en aquells temps en que la seva ploma encara vibrava, fou un dels conreudors de l'injurietat sagnant a l'adversari, y que'ls seus atacs verinosos, sovint dirigits a la vida privada, li valgueren que se li canviés el seu nom de guerra pel de *Maleta Indecencies*? Algunes frases de la seva crònica fan creure que sí que s'en recorda, puig n'hi ha com la següent: « Estamos tan acostumbrados a la injuria periodística, que, por

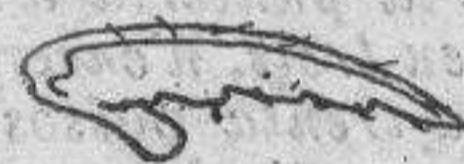
L'urbà — ¡Apa, cap a la Delega
El borratao — ¡No vull anarhi ab borratxos pels carrers

fortuna, las más de las veces no hacemos caso de la hidrofobia manifestada en letras de molde.» Això explica el per què aquí fem tant poc cas de lo que ell escriu.

Entre les causes que en Marsillach ha trobat a la mala parlaria de la nostra premsa, hi ha la d'estar allunyats els barcelonins del centre polític d'Espanya (!) y, principalment, la de no tenir la costum de ventilar en el *terreno del honor* els agravis. També hi posa la *ferocitat de criteri* — així ho diu — de certs elements, que, segons ell, son els jaumistes y els... catalanistes de l'«Unió». Als lerrouxistes, pobres angelets, no'ls acusa de res.

El cronista barceloní d'*El Liberal* exagera molt en aquest ram. Se coneix que no es gaire modest. En realitat, els diaris violents y malparlats de Barcelona se redueixen a dos, avui per avui. *El Progreso* y *El Correo Catalán*. Dels setmanaris de batalla no cal ferne argument. ja que a tot arreu son per l'estil y ningú se pot pendre a la valenta lo que diuen.

«Unos cuantos duelos seguidos de heridas graves — acaba dient — acabarían con esta vergüenza.» ¡Pavorós remei! Això vol dir que'l *Maleta* encara no ha trobat ningú que'l desafiés.

L'Intransigente

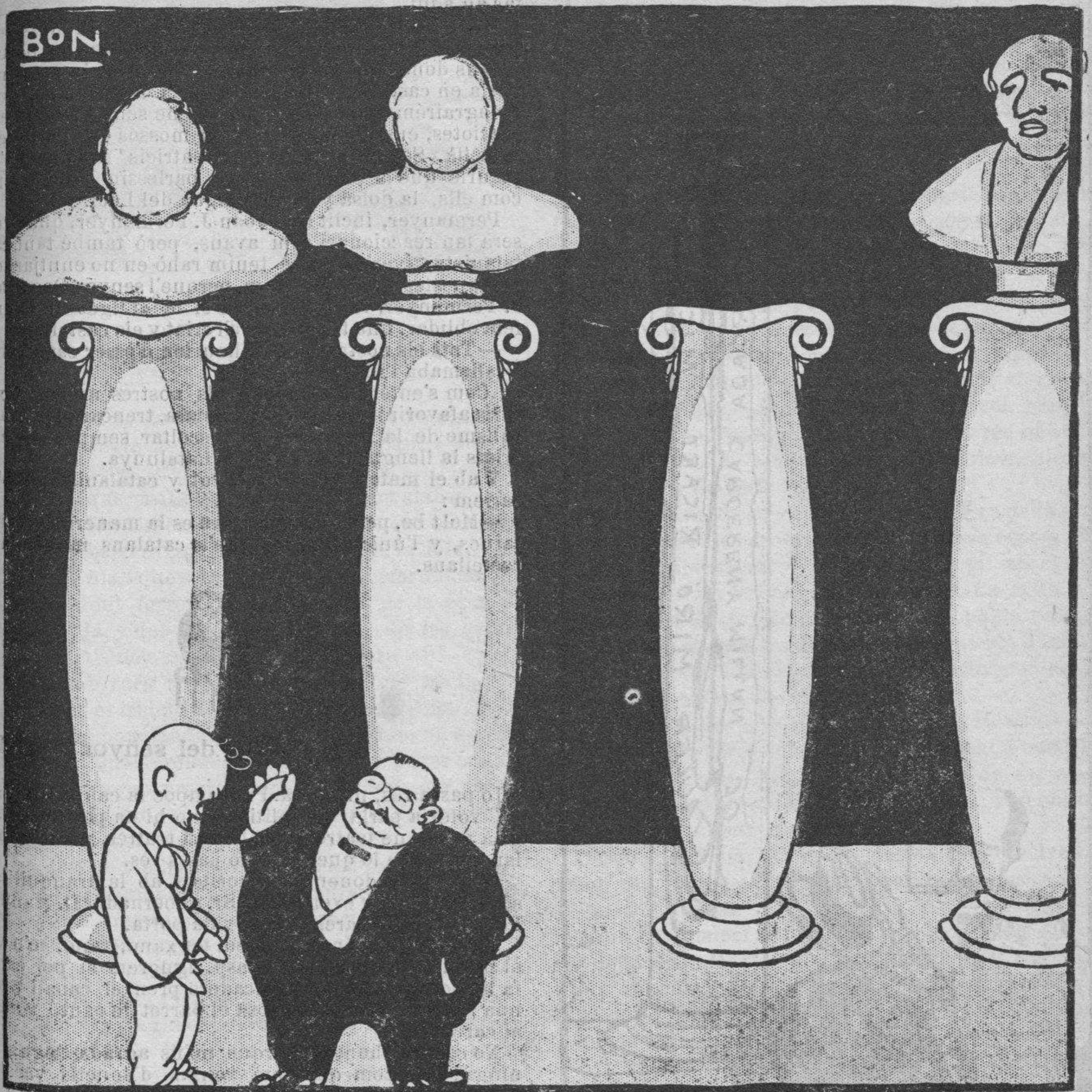
NOSALTRES creiem que'l filosof Diego Ruiz te talent y cultura, y en que, en cambi, no te moltes coses més. Aixís, dimars, per exemple, publica una carta en *El Progreso*, dient que lo que va dir quant tenia 24 anys, te d'esser perdonat pels seus 30 anys.

En Diego Ruiz, fou poeta contra Deu y contra la vella Espanya. Que siguin per sempre beneits y alabats els 24 anys d'en Diego Ruiz. Are vol la pau, després d'haver predicat la guerra. Senyal es aquesta ben clara de que està mes aprop del Preu que de la Dignitat. Tot en ell son elogis y ponderacions desmesurades y oferiments a tothom d'un respecte que mai tingué a ningú. Ens recordem massa de quan deia que el cor d'en Maragall no'l donaria, pera que se'l menjés, a un xacal que tenia a casa, per por de que morís enverinat.

Però diràn els llegidors ¿per qué han posat per títol d'aquesta nota «L'Intransigente»? *El Intransigente*, diari dels dissidents lerrouxistes, parla també de que ell es dignitat y no preu, esmenta tothom respectuosament, ha rebut ordres de dir a tots els diaris, « querido colega » y d'aplicar a tots els ciutadans, adjectius laudatoris. *El Intransigente* te l'ànima actual d'en Diego Ruiz y aquest la d'*El Intransigente*. Parla de « las bellas mentes de aquí » y ha vingut a posar pau y no guerra entre nosaltres, com un Jesús sortit de l'estany de Banyolas.

No l'elogi, la diatriba; no l'excusa, la fulminació. Seria la sola manera de que poguessim perdonar els seus pecats, si en la seva lluita hi posava noblesa.

ELS BUSTES DE L'INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS

— Pero Sr. Prat, jo he fet els caps de l'Eximenis, d'en Llull y d'en Vives; total tres, pero a n'aquí hi ha quatre pedestals, ¿ qui hi posarem ?

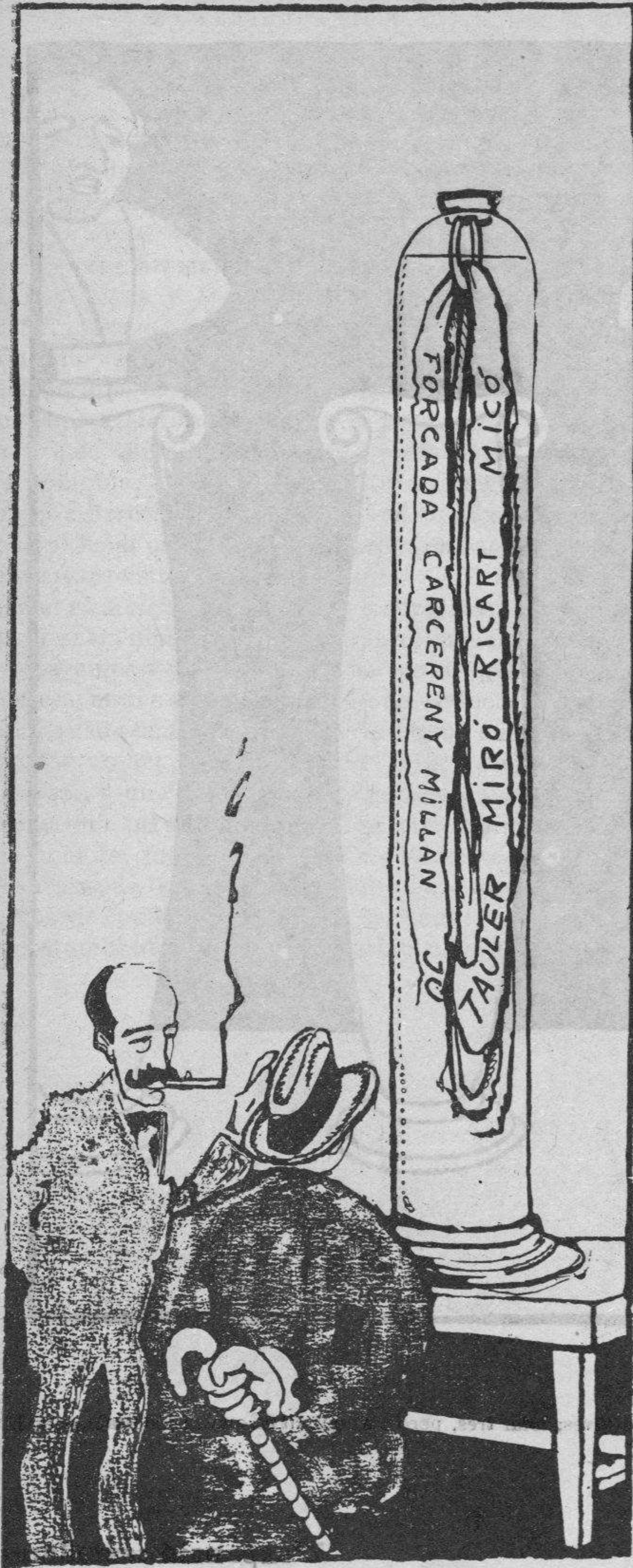
— No se, no se qui serà de nosaltres... la Lliga determinarà.

Nosaltres, ab un escriptor, el nom del qual no tenim gaire interès en recordar, comensem a preferir els homes bons als intel·ligents y als erudits.

En Diego Ruíz s'empenedeix d'haber demanat el cap d'en Lerroux. Està be. El cap d'en Lerroux, el cor d'en Maragall... Se veu que ja no vol ésser antropò-
tag, el senyor Diego Ruíz.

L'expansió castellana

ANÉM a pendre'l vermut al café de París y un cambrer català ens parla en castellà. Responém en la nostra llengua y ell, tossut, segueix ab l'idioma de la Manxa. Aném a afeitarnos y el mosso de la perruqueria, català ell, ens parla també en castellà. Pensém :

LA MALALTIA DE L'ESQUERRA

— Are ja deuen trobarse millor.

En Lluhi. — Sí, pero encare tenim de treure'l cap.

segurament que en Garriga y Coll se deu vindre afeitar an aquí.

Be, tot això, ¿per qué te d'affigirnos? Un mosso de perruqueria que'ns respatlla, que'ns obra la porta, que'ns dona humilment comiat, esperant la propina, parla en castellà, pensantse que fa mes mosso, que ho agrairém com un nou serviisme seu. A nosaltres, patriotes, ens reconforta que'ls mossos ens parlin en castellà. Segurament que als patricis romans no'ls plauria que'ls seus servidors parlessin pulcrement com ells, la dolsa y justa llengua del Laci.

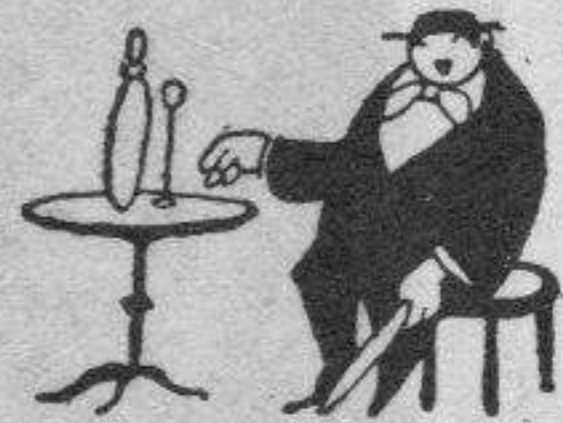
Permanyer, inclit Don Joan J. Permanyer, que avui serà tan reaccionari com avans, però també tant catalanista, ¿veritat, que tenim rahò en no enutjarnos ab aquestes coses? Ho diem, perque'l senyor Don Joan J. Permanyer, tenia, ignorém si la «Lliga» li haurà feta oblidar, una teoria sobre'l criat y els castellans:

— Tots els nostres criats, haurien d'èsser castellans — afirmaba l'illustre advocat.

Com s'entén! respondran els nostres amics. Això seria afavorir l'inmigració forastera, trencar el patriarcalisme de la llar catalana, escoltar sempre ab els criats la llengua dels amos de Catalunya.

Y ab el mateix ilustre advocat y catalanista, repliariem:

— Molt be, pero creieume que es la manera de venjarnos, y l'únic medi de que'ls catalans maném als castellans.

Els matins del senyor Portela

No passa rès, ni fresca. Pro tampoc fa calor. Un home voldria parlar de política y no hi ha política, voldria parlar de teatres y no hi han teatres, voldria parlar, parlar de lo que fos y no passa rès.

La proba la donen les autoritats ab la tranquil·litat seva. Mireu, per exemple, el Sr. governador D. Manuel Portela y Valladares, quina vida porta.

Se lleva dematinet, y a peu, tot xano, xano, se'n va al picadero del carrer de Casp, ignorem si pel camí fa la *mañana*, un cop al picadero pren el cavall y ab una actitud gallarda se posa el barret de cantó y surt al carrer.

No sabem ahont va perque no'ns agrada seguir a ningú, pro com que som vehins d'aquells varals, veiem qu'encare no es fora la primera autoritat de la provincia apareix el seu auto tripulat per el *chauffer* y el lacayo. Aquets porten un munt de diaris y comensen a llegirlos, després entren en la vaqueria del devant y es mengen una nata.

Al cap de molt rato arriba el Sr. Governador, el qual fa fer unes tercerilles al cavall pera lluir el físic y la trassa devant d'unes planxadores y unes modistes, entra al picadero, deixa el cavall y surt donantse copets a les cames ab el fuet.

Entra a l'auto s'asseu y mentres marxen cap a casa el lacayo li explica les declaracions d'en Canalejas qu'ha llegit en el *Brusi* y la nota política que porta *La Vanguardia*.

Després arriba a casa, esmorsa y dorm en aquell fresc salonàs tot plè de glories del bon D. Carles III.

La «Sala Mercè»

D'entre tots els espectacles barcelonins, la «Sala Mercè» es el que sobressurt per les seves grutes, regositj de tots els forasters que visiten la nostra mai prou alabada ciutat. Entre totes les atraccions que s'hi exhibeixen, cap tan suggestiva com la dels dimonis, que espanten a la concurrència, ab la consegüent forrolla dels empleats de la casa, de la quitxalla y dels assiduus visitants de les grutes pera'ls quals no's reserva ja cap sorpresa.

Drets, ab cara tenyida de vermell de mangra y aguantant el trident ab la ma dreta els dimonis de la fins avui nomenada «Sala Mercè», tenen un aspecte imponent. Qualsevol els atribuiria un poder ocult y diabòlic en aquets meritissims ciutadans, que per un modest estipendi, se veuen obligats a desempenyar un importantíssim paper, mantenintse hores y hores a peu dret ab l'obligació ineludible d'interrompre sovint la llur immobilitat pera espantar al badoc visitant que'ls contempla plè d'admiració, ab un crit estrepitós y espaventable.

En Graner, quant tenia al seu càrrec la «Sala Mercè», sentia pera'l respectable gremi diabòlic, un afecte cordial que's traduïa en una ostensible preferència. Allavors, tota la llegió demoníaca de les grutes se sentia catalanista y recitava an els admirats espectadors llargues tirades de versos catalans que no's desdenyaven d'escriurer els nostres millors escriptors.

Avui, els versos se reciten en castellà y son detestablement dolents.

Heusaquí, per mostra, un dels millors *fraseados*:

*Hay mujeres que son brujas
y van vendiendo madujas (?)*

Avui, els dimonis han sofert l'influència de l'evolució castellanista de la casa y han perdut l'espontaneïtat ingenua d'aquells bons temps en que cada un d'ells estava convertit en un humoris.

Es del domini públic que'l major contingent d'espectadors de la «Sala Mercè» (avuy «Sala Merced»), el proporcionen els capellans. Un d'ells, aprofitantse de la fosca de les grutes y en la creencia de que'ls dimonis eren senzilles figures inanimades, acompanyant a una gentil damisela, de formes esbeltes y provocatives, va permetrers algunes llicencies gens en harmonia ab la rígida moral cristiana, lo qual feu exclamar a un dels dimonis que fins allavors havia contemplat impassiblement l'escena: — ¡Què no soc de cartrò!... Si'l capellà era realment un bon catòlic, cosa ben duptosa, devia creure que'l bon Deu no veia ab bons ulls la seva conducta; perquè s'ha d'advertir que'ls dimonis de la «Sala Mercè», malgrat el paper que representaven, servaven intacte la llur fè relligiosa.

Un dia en Rusiñol se despedia d'un d'ells ab les següents paraules: — Fins demà. — Si Deu vol, respongué'l diable. — Veusaquí un dimoni que creu en Deu.

Y aixís era, en realitat, puig desconfiava plenament del seu diabòlic poder.

Ho demostrà lo succeït ab un *hidalgo* castellà que visitava les grutes acompanyat de la seva esposa. El dimoni al aproximarse la parella, complí ab el seu dever donant un crit agut y estrident. La bona senyora del *caballero*, fàcilment impressionable, caigué sense sentit als brassos del seu espós, que plè d'indignació apostrofà a l'indigne causant del desmai de la seva respectable mitja taronja.

Tots els empleats de la casa hi acudiren atrets per la cridoria, mentres l'ofès caballer, empleat d'una important oficina de l'Estat, cridava en tó de repte: — ¿Ya saben ustedes quien soy yo? — Prou; respongué un empleat, un *pase* que no paga.

Desde aquell dia, el dimoni demanà un revòlver a l'empresa, pera estar previngut contra futures contingencies perilloses.

Avui, com deiem al principi, han perdut els dimonis de la «Sala Mercè» el seu primitiu bon humor y s'han convertit en humoristes *ab modos*, prudents, reflexius y sensats com els socis de la Lliga, constants protectors de l'actual «Sala Merced».

NAP.

Conflicte en porta

A la Lliga están que no 'ls arriba la camisa a l'esquena. Tot això de la tornada den Titó, o sigui den Cambó, quan tothom se pensava que correria terres y terres fins entrant de l'hivern, y lo de la tornada den Durán y Ventosa que, tranquilament estíuejava a Suïssa, no son altra cosa que esforços desesperats, pera veure si s'aconsegueix aturar la desfeta.

¿Que, qué es tot això? Doncs, sensillament, que en Sedó menassa ab la ruptura.

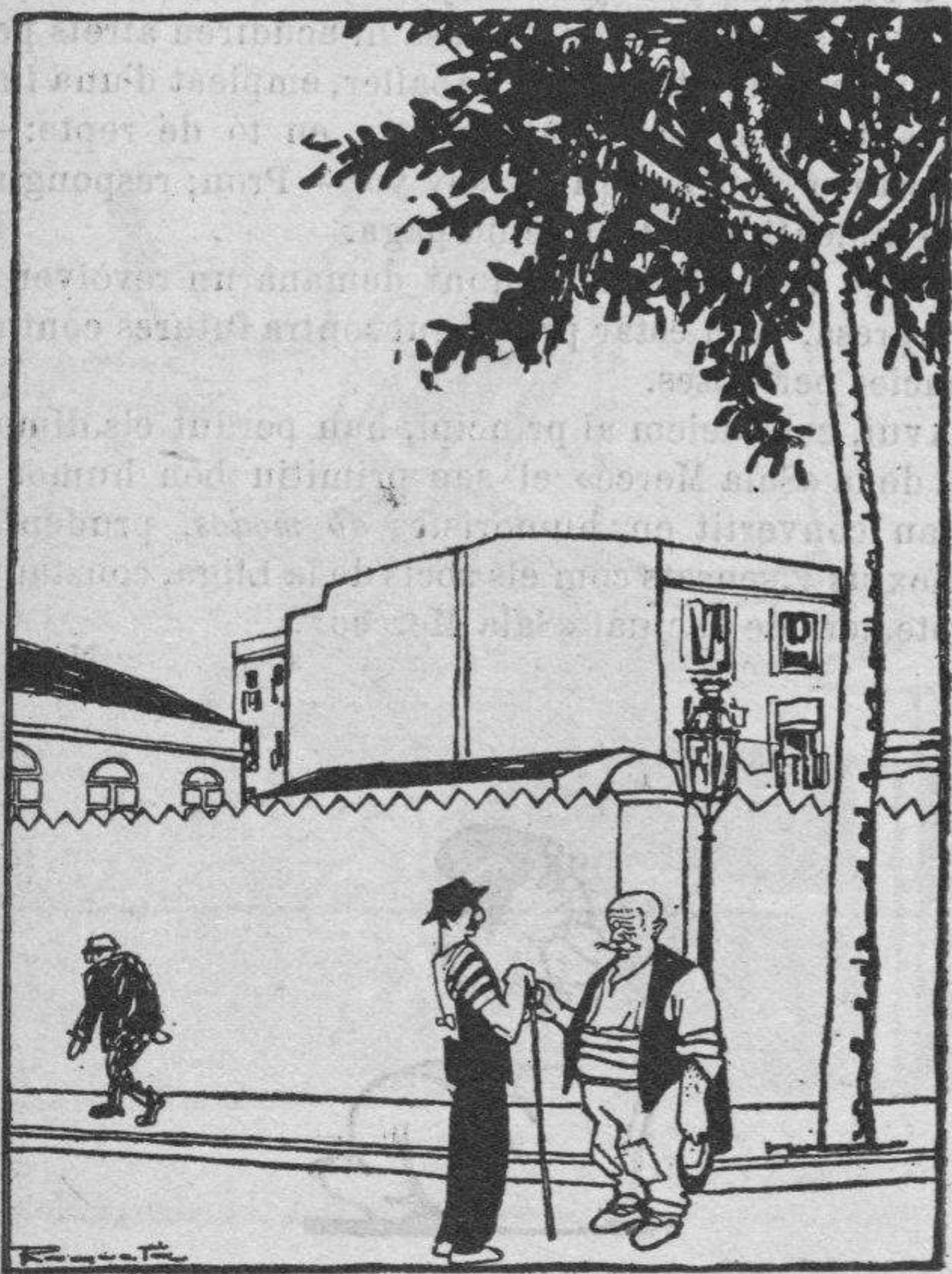
En Sedó, com sab tothom, forma part de la comissió d'aigües, y com individu de la mateixa, donà darrerament una conferencia pública. Però, també, com sab tothom, en Milà y Camp, soci de la Lliga, ha combatut furiosament en *La Tribuna* la solució proposada per la comissió d'aigües.

D'això se n'ha picat en Sedó, home tot ell vanitat y orgull, y 's disposa a venjar-se. ¿Com? Doncs enviant les dimissories a la Lliga. O en Milà o jo — diuen que ha dit. — Y d'aquí totes les angunies dels lliguers, que veuen, una vegada més, que se 'ls en va en orris la dita de que a la Lliga y cap tothom.

S'han fet totes les tentatives pera convencer an en Sedó, però aquest, tossut, respon sempre igual: — O en Milà, o jo.

Y no hi haurà més remei que treure an en Milà, perquè ara com ara sembla que en Sedó te més forsa, puig ha tingut la trassa d'arrestar darrera seu, a l'Abadal, també de la Comissió d'aigües, y *nada menos*, que president de «La Lliga».

Està vist que a la societat de la plassa de la Cucurulla no hi cap tothom, com s'ha vingut dient. Un dia

— Noi, no te comparació ab Madrid. Allí hi ha mes luxe, hi han mes cotxes...

— Bé, pero aquí hi han més carros.

en Pella y Forgas, un altre dia en Milà Camps... ¿Quí sap, quí sap si en Nualart, que no es dins, aconseguirà treurer al tramviari Carreras Candi?

Però no es fàcil.

Perque aleshores, també n'hauria de sortir en Cambó.

● ● ●

Historia d'un home que's tornava petit y d'una dòna que 's feia gran

UNA vegada se casaren un home que 's deia Joan y una dòna anomenada María. Semblaven molt enamorats y aduc potser ho estaven; després del matrimoni y durant el dinar, tothom els profetisava una felicitat inacabable.

Pro, al cap de pocs dies, la María tragué les ungles y el pobre Joan arronsà.

Esperonada per aquest primer èxit y per un geniote que duia a dintre, y havia amagat durant el prometatge, continuà ab les ungles fora, atemoritzàn al seu pobre morit qu' havia sortit de pasta d'Agnus.

Al cap de tres mesos en aquella casa, no hi havien més pantalons que 'ls d'ella; si no el feia anar a plassa o a rentar la roba era sols pel que diràn. Fora d'això y a dintre casa, el tractava com si fos el seu esclau. No més se sentia:

— ¡Joan! Ajudem a fer el llit.

— ¡Joan! No fumis.

— ¡Joan! No 't gronxis ab la cadira.

— ¡Joan! No moguis la cama.

— ¡Joan! Anèm al llit.

— ¡Joan! Vesteixte d'estiu.

Y aixís sense parar.

L'home prou sofria, però com que la tranquilitat de la familia es primer que tot, anava parant els cops.

Els amics s'en reien y el motejaven de calsasses, perquè desde qu'era casat no duia mai a sobre ni una malla, justos els vint cèntims del cafè y els altes vint de la barberia. El tabac li comprava y administrava la senyora.

Aquestes bromes dels amics, que, per burlarsen, no feien més que convidarlo a jugar al truc y al cau o a anar a fer fontades, donaven per resultat que se'n anés separant y acabés per deixarlos *in totum*.

D'aquell dia, en havent dinat, jugà a la bescambriella, de llubins, am la seva dòna y dos comares; després, juntament ab ella, anaven a passeig; ella una mica endavant, ell dantli sempre la dreta.

Un dia, després de jugar, la María s'alsà y diguè:

— ¡Joan! aném.

El bon Joan s'alsà y prengué la gorra.

— ¡Joan! home, que 't deixes el cistell.

En Joan prengué el cistell pera cullir màstecs y cosconilles.

Y comensaren a caminar per la via del tren a la voreta del mar.

Veusaquí que la gent qu'era a la estació comensà a mirarsels com s'allunyaven y a ficarse en una rara cosa.

Com més enllà se feien, ella se feia més gran y grossa, y en cambi ell se tornava petit, petit, petit. Y això depressa, depressa.

Tots corregueren a veure qu'era allò y se trovaren esglayats am que la dòna s'era tornada dura roca combatuda per les ones en càstic al seu dur cor.

El marit s'anà tornant petit fins que no 'n quedà res y Deu envià la seva ànima als llims, perquè de tant bò, tant bò, se'n diu tonto y d'això, en el cel no'n volen.

Els misteris den Pagès y Rueda

No fa gaires dies passavem pel carrer de Ferran, badant com a bons barcelonins, poc a poc, com aquell qui no te res que fer. Eren dos quarts d'onze de la nit y l'aristocràtic carrer estava casi del tot a les fosques.

Al ser davant de can Biel Cañadó observarem quelcom que va intrigarnos. Del passatge de Madoz y en direcció al carrer de Arolas, passava un home corpulent ab un paquet de papers dessota'l bras y mirant assí y allà, rezelós, com si temés esser descubert per algú que l'espiés. Un nyebit a l'entrada del carrer d'Arolas, vegent que la càrrega de papers era massa grossa per un home sol, se li encarà dientli, insolent: — Senyor, ¿vol que li porti?...

El desconegut deixà anar unes... *pussetes*, y, remu-

gant entre dents s'endinsà en la fosca del carrer de Arolas.

Allò va intrigarnos. Tot allò tenia un aire misteriós que despertava en nosaltres els adormits instints detectivistes. Ens posarem a l'aguait. L'ensendemà a la mateixa hora comparaguem al mateix lloc. Y ¡cataclac! la mateixa funció...

¡Caràm, caràm! ¿que serà, que no serà?... Un altre dia—millor dit: una altre nit—ja 'ns colocalrem en el passatge Madoz pera vigilar millor el lloc d'on venia 'l subjecte misteriós. Aleshores ens enterarem que travessant la plassa Real, venia del carrer d'Escudellers, on la nit següent ens posarem nosaltres pera vigilar millor.

Y tal dit, tal fet. No serien dos quasts d'onze quan la porta de la Redacció de *La Veu de Catalunya* s'obrí silenciosament, donà pas a l'home dels papers y tornà a tancar-se, grinyolant, al seu darrera.

¡ Això es gros!—ens diguerem—No hi ha més remei que anar a veure algun dels que intervenen en *La Veu*, pera avisarlo.

Aixís ho ferem. Anarem a casa d'un parent den Prat y Serrà, que si bé no es de *La Veu* n'usa els passes

de tramvies com si 'n fos, pera explicarli les nostres observacions.... L'home va rebrens amablement y quan plens de misteri y com si haguessim descobert l'ou de Colón, li deiem lo que havíem vist les nits passades, duts pel nostre afany detectivesc, l'home somrigué, y posantnos amorosament la ma damunt l'espatlla, va dirnos:

— No hi ha pera alarmarse, senyor. Això que vos té'm comunica, 'l meu parent ja ho sab.

— ¿...?

— Sí, senyor. Y sab, además, a que obeeix tot això y que al fi y al cap, son jocs de nois, o cosa inofensiva, com si diguessim.

— Pero, l'home misteriós...

— L'home que V. ha vist tan misteriós, ab cara ferrenya, ab posat de pocs amics, es un bon jan. Res, un bon xicot, que pateix de manies. Se tracta den Pagès y Rueda.

— ¡ Bomba!

— Sí, senyor, den Pagès y Rueda. Aquet redactor de *La Veu*, te un alt desitj de fer la guitza als seus companys de redacció. Per exemple, ¿an en Folch y Torres li interessien els periódichs francesos, v fins aquells espanyols que insertin noves d'art? doncs en Pagès agafa aquells diaris y'ls amaga. ¿An en Buxareu li interessien els de Valencia y'ls de Bilbao, dels quals es corresponsal? doncs, ¡a amagarlos, també! ¿An en Costa y Deu, li interessa *El Mundo*, de Madrid, qual corresponsalía desempenya? a amagarlo, doncs!... Y aixís ab tot. Naturalment que aixó es un no viure: se passa tot el sant día buscant y amagant periódichs. Després, al venir la nit ne fa un paquet y se'ls emporta a casa seva...

— Aixó es molt extrany... y ¿que'n fa de tant diari?

— Hem averiguat pels veïns, que'ls apareda, pera que ningú pugui trobarlos. Se passa totes les nits vetllant, fent paret com si fos un paleta d'ofici.

— Si no li té de sapiguer greu, donarem compte d'aquesta enquesta en EL GALL...

— ¡EL GALL! precisament EL GALL... No saben vostés lo que 's proposen fer, perque en Pagès, com si 's tractés d'un seu company de redacció, te un cordial odi a EL GALL.

— Pero si no li hem fet res...

— Vostés s'ho pensen... Han de sapiguer que en Pagès y Rueda no resisteix la broma, sigui de qui sigui y per bona intenció ab que estigui feta. Aixó, els que el coneixen, com els que li son companys de redacció, prou que ho saben... Recorda que no fa gaires números publicaven vostés una caricatura de l'«Orfèd Català»...

— En la que hi havia — interromperem — en Pagès y Rueda ab un trabuc...

— ¡Aquesta!... Doncs, a *La Veu* li posaren el número obert y extés de banda a banda, demunt del pupitre ont escriu. Arribá en Pagès; tots se 'l miraren de regull. L'home s'assegué, vegé la caricatura, se doná compte de la broma y, dissimuladament, agafá 'l periódich, el feu desapareixer dessota el pupitre, en feu una pilota y se'l ficá a la butxaca... Aleshores tothom esclafá a riure... Figurintse, doncs, que vostés expliquin tot aixó en EL GALL!...

L'amable parent del Sr. Prat y Sarrá tenia visites que l'esperaven. Nosaltres li agraiem les seves explicacions, les quals avui donem als nostres llegidors, segurs de que 'ls complaurán, aixís, com reconeixen les nostres altes dots de detective.

La «dulce lengua»

CADA home te la seva llengua y no serem nosaltres els que denigrarem la del pròxim, pera ensalsar la propia.

Ab el català ne tenim prou y ens l'estimem com a una cosa santa y com a la llengua més maca del món.

¿Que'ls castellans se pensen que es la seva? Que ho pensin y millor pera si ells ho diuen a crits, que serà prova de que encare se l'estimen an aqueixa pobre Castella, que, senyora del món, ja no més li queda que la parla.

Lo que combatèm y mai farem prou en riurens d'ells es que quatre senyors catalans usin y abusin de la llengua castellana, menyspreuant per poc aristocràtica la catalana. Si això respongues a un ideal, a l'acceptació d'una cultura, a una preocupació ineludible per lo extesa, encare tindria excusa aquesta actitud, però ells usen el castellà, com are els colls y les camises toves, perque es de bon tó, ignorant de que la seva cursileria te son efecte polític, dolorós pera Catalunya.

Uns quants d'aquets senyors, una familia, tornava del seu estiueig, cansada de trovar massa fresca per tot arreu. A la torra de Sarrià s'estaria millor y sense gastos.

A l'entrar en la Duana de Portbou extengueren sota els ulls d'un empleat els seus equipatges. Aprop hi havia un mosso. Els que estaben al seu voltant, o eren francesos o catalans. Endormiscats — era'l pas de l'expres de la matinada — ningú parlaba. El mosso regiraba depressa, depressa'ls equipatges, però com sigui que un altre noi no's dongués tant d'aire en el treball, li cridà:

— *Rediós, miá que ties chucha. A ver si te largo cuatro manguzás.*

El nostres catalans escoltaren atents, y la senyora, tota cofoia, exclama:

— *Digan lo que digan, es muy dulce volver a escuchar la lengua de la patria.*

AVIS D'ADMINISTRACIÓ

Aquesta Administració ha enviat el periódich a moltes persones conegudes pels seus ideals nacionalistes, a les quals, dintre pocs dies, se'ls anirà a preguntar a domicili si's volen suscriurer a EL GALL.

Aixís mateix se prega a les persones de fora Barcelona que hagin rebut el nostre setmanari, fassin el favor de retornarlo si es que no s'hi volen suscriurer.

≡ EL GALL ≡

SETMANARI NACIONALISTA

Cantarà cada dijous

Número solt : **10 cèntims**

SUSCRIPCIÓ : Catalunya, **1'50 Ptes.** trimestre; fora **2'50 Ptes.**

■ ■ ■

Editarà, en follets de propaganda, els treballs més
:: sobressortints dels primers escriptors catalans ::

SOCIETAT CATALANA D'EDICIONS

Entrega als seus subscriptors, cada semestre, tres obres bellament editades, de 300 planes
Quota mínima semestral : **5 pessetes**

OBRES DEL PRIMER SEMESTRE DE 1912

Estudis de Literatura Catalana, per Manel de Montoliu, pròleg de Miquel S. Oliver.

Origen del coneixement, pel doctor R. Turró.

Historia contemporania dels moviments nacionalistes, per A. Rovira y Virgili, pròleg de Pere Corominas.

≡ OBRES COMPLETES ≡

DE

JOAN MARAGALL

≡ GUSTAU GILI, Editor :: Carrer Universitat, 45, interior ≡

Els sportmans: Horrible galerna, no puede regatearse.

El camallarc: Lástima! Se suspenden las regatas.

Els sportmans: Con qué socorreremos a las víctimas!

El camallarc: Con los premios de las regatas. La cuestión es regatear.